

P O S T A N O W I E N I E

Dnia 25 czerwca 1998 r.

Sąd Najwyższy Izba Cywilna

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSN	-	Z. Strus (spraw.)
Sędziowie:	SN	-	M. Sychowicz
	SA	-	M. Grzelka

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 25 czerwca 1998 r.

sprawy z powództwa M. T. i K. T. oraz S. T.

przeciwko Z. G. i C. G.

o eksmisję z nieruchomości

na skutek kasacji powodów

od wyroku Sądu Wojewódzkiego w T.

z dnia 22 stycznia 1998 r., sygn. akt I Ca [...]

p o s t a n a w i a :

odrzuć kasację.

U Z A S A D N I E N I E

Sąd Wojewódzki w T. po rozpoznaniu sprawy z powództwa M. T., K. T. i S. T. przeciw Z. G. i C. G. o wydanie nieruchomości gruntowej, na skutek apelacji pozwanych zmienił wyrok Sądu pierwszej instancji i oddalił powództwo. Podstawą rozstrzygnięcia było ustalenie, że zgromadzony w sprawie materiał nie potwierdza prawa własności powodów do nieruchomości stanowiącej przedmiot sporu.

Kasacja od tego wyroku wniesiona przez adwokata w imieniu powodów określa „wartość przedm. sprawy” w kwocie 5.200 zł. Sąd drugiej instancji przedstawił ją wraz z aktami sprawy Sądowi Najwyższemu.

Kasacja jest niedopuszczalna. Pomijając niewłaściwe określenie wartości jako dotyczącej przedmiotu sprawy, gdy w art. 393 pkt 1 kpc mowa o wartości przedmiotu zaskarżenia, w myśl powołanego przepisu w sprawach o świadczenie kasacja nie przysługuje jeżeli wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż pięć tysięcy złotych. Pełnomocnik wskazał wprawdzie kwotę o 200 zł wyższą od ustalonej granicy wartościowej kasacji jednak czynność ta jest bezskuteczna, gdyż w pozwie wartość przedmiotu sporu oznaczono na kwotę 500 zł i nie podlegała ona sprawdzeniu. Do oznaczenia wartości przedmiotu zaskarżenia stosuje się zaś odpowiednio przepisy o wartości przedmiotu sporu.

Powództwo o wydanie nieruchomości (w rozpoznawanej sprawie wyłączono budynki będące częściami składowymi) należy do kategorii powództw o świadczenie. Dlatego dopuszczalność kasacji podlega ograniczeniom zawartym w art. 393 pkt 1 kpc. W myśl utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego niedopuszczalne jest oznaczanie wartości zaskarżenia w kwocie wyższej niż wartość przedmiotu sporu (post. SN z 18 grudnia 1996 r. I CKN 21/96 – OSNC 1997 r., z. 4, poz. 42). Dlatego w rozpoznawanej sprawie kasacja podlegała odrzuceniu przez sąd drugiej instancji (art. 393⁵ kpc), a gdy została bezpodstawnie przedstawiona Sądowi Najwyższemu podstawą rozstrzygnięcia zawartego w sentencji był przepis art. 393⁸ § 1 kpc.